כוח־אדם מבוטל

לפני שלושה שבועות נשמעה דפיקה עדינה בדלת הדירה שלי. פתחתי את הדלת ולפני ניצב שוטר במדים. הוא שאל אם אני בעלת הדירה. אמרתי שכן. מייד חלפו לנגד עיני שלוש השנים האחרונות, ולא הצלחתי לראות אף פשע חמור אחד שביצעתי. מייד חשבתי שאולי הילדים שלי הרביצו לאיזה ילד, אבל נזכרתי שעכשיו חופש גדול. אולי בעלי מעל? לפי מצב החשבון שלו בבנק, זה לא יכול להיות.

הפסקתי את החיטוט בעבר המישפחה והזמנתי את השוטר המתנשם מ־70 המדרגות שלי להכנס לדירה ולשבת. הוא ישב, הצעתי לו כוס מיץ קר והוא נענה בשימחה.

הוא התנהג ממש למופת. לא העליב אותי ולא הרביץ לי, רק הסביר שהוא בא אליי במיוחד כי לא שילמתי איזה רפורט על סך 3,000 שקל. שאלתי מה לעשות, והוא אמר לכתוב צ'ק. התענייתי לדעת מדוע המישטרה שולחת גובים דווקא בשעות הבוקר, כשברור שרוב האנשים לא בבית. השוטר הסביר שדווקא לפעמים הוא מוצא מישהו בבית. הנה, עובדה, אני פה. כתבתי את הצ'ק ונפרדנו לשלום.

בשבוע שעבר מצאתי בתיבת־הדואר שלי מיכתב ממדינת ישראל. שוב רגע של פחד. מה כבר עשיתי להם? בתוך המעטפה היה הצ'ק שנתתי לשוטר, כשעליו כתוב „מבוטל". הסתבר למי שהסתבר שכבר שילמתי מזמן את הרפורט האמור, והם החזירו לי את הכסף שלי.

עכשיו סוף־סוף ברור לי למה חסר כוח־אדם במישטרה, וגם ברור לי שהשוטרים עובדים קשה מאוד. מי יודע כמה אלפי מדרגות הם עולים ביום בשביל לגבות כסף מאנשים שכבר שילמו את חובם למדינה.

חם!

במיסגרת התלונות היומיות שלי אני הולכת ומספרת לכולם שהעבודה הכי־קשה בעולם נפלה בחלקי. כל היום אני יושבת בבית החם ומדפיסה.

מישהו, שהתבייש להזדהות בשמו, שלח לי את התמונה הזאת של עיתונאית ותיקה בפעולה, כדי שאבין את הרמז.

תודה על הרעיון הנפלא.

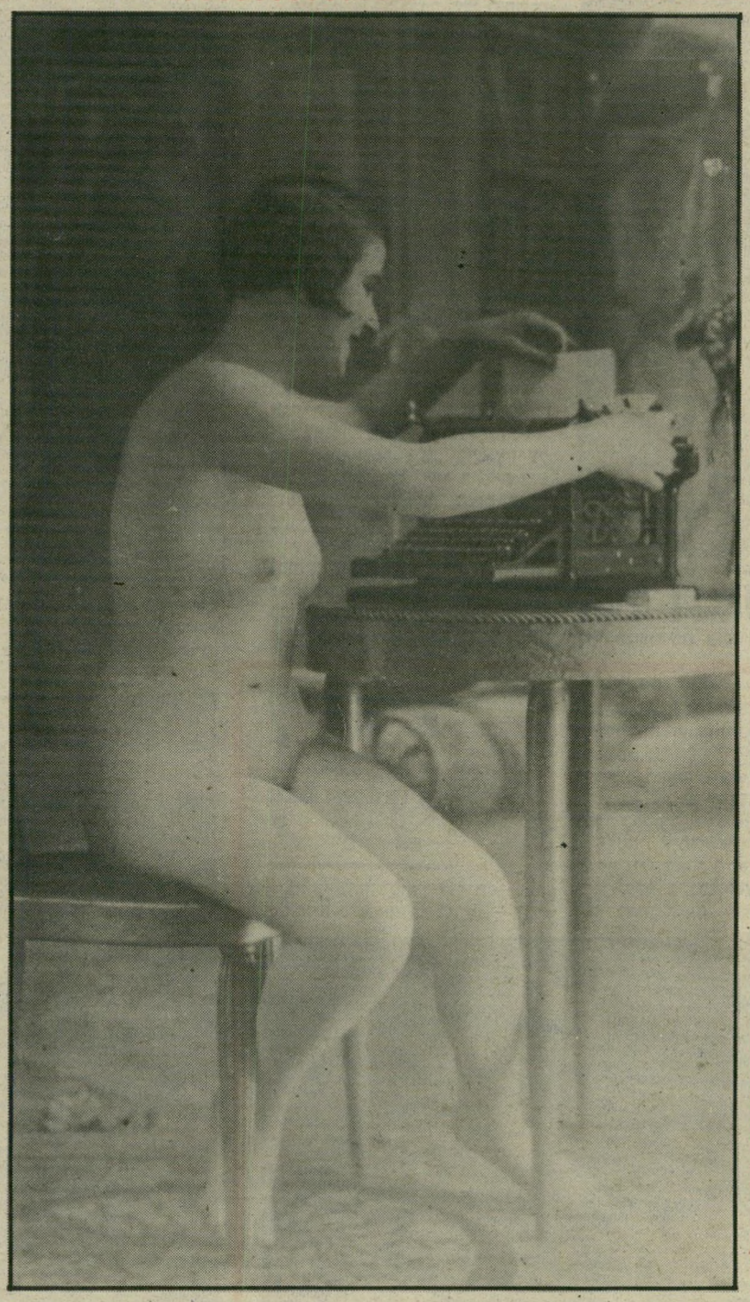

איפה אוכלים ואיפה שותים

כל יום, בערך בשמונה בערב, אני מקבלת כמה טלפונים ממכרים, ידידים וסתם נודניקים ששואלים אותי (המומחית) לאיזה מקום חדש אני ממליצה לצאת. מתוך נימוס אני אומרת שם של מיסעדה או בית־קפה והם (המטלפנים) יוצאים לבלות ואני נשארת בבית. ככה זה רוב הזמן. לפי דעתי כל מכריי מכירים פי 30 מקומות ממני, אבל זה לא מפריע להם להמשיך ולטלפן אליי בכל פעם כשהם רוצים לצאת.

לעיתים רחוקות, כשאני מרגישה ממש חור בהשכלה, אני לוקחת את הבעל ואנחנו יוצאים לתור את העיר. רואים מקום חדש, נכנסים ותמיד אוכלים הרבה יותר ממה שהתכוונו, רק כדי שאוכל להגיד למטלפנים איך היה הסלט ניסואז ואיזה קרואסון בדיוק יש להם.

כדי לחסוך כמה טלפונים, אספר על שני מקומות חדשים שנפתחו בתל־אביב, אחד לפני חודשיים ואחד ממש אתמול.

מיסעדת היפומתם: ממוקמת ברחוב ירמיהו 12, היא מסוג המיסעדות שאתה הולך אליהן כשברור לך מה אתה רוצה לאכול. יש אומנם כמה דברים א־לה־קארט, אבל שמתי לב שכל האנשים מזמינים את המניו, שעולה 12,500

שקל. בשביל הכסף הזה אפשר להזמין כמנה ראשונה סלט חסה טעים או פאטה־כבד. מנה עיקרית היא סטיק אנטריקוט עם אפשרות לבחור את הרוטב שלו, תפוח־אדמה אפוי, המוגש עם רוטב שמנת, כוס יין ומנה אחרונה, שהיא מוס שוקולד, פירות טריים ועוד משהו.

בשבוע שגיליתי את המיסעדה, אכלתי בה פעמיים והיתה לי הרגשה שקיבלתי תמורה מלאה לכספי.

ממוזג־אוויר, כמובן.

קלסיק: הוא, למעשה, בית־קפה, אבל אפשר לאכול שם ארוחות קלות יוצאות מהכלל. המקום, ברחוב בן־יהודה 120, הוא מסוגנן לעילא ולעילא, כיסאות ורודים עם מישענות־זהב, מיזרקת־מים מוזהבת, ריצפת שיש לבן, מראות וקיר דקורטיבי, ממנו יורדים המים על־גבי חוטי זהב. בגלל הסיבה הזאת אני מניחה שבעלי המקום התכוונו לסוג מסוים של קהל, דווקא הקהל המבוגר יותר, שבא להעביר ערב שלם על קפה ועוגה או קרואסון עם אילתית מעושנת.

אנחנו הזמנו סלט ניסואז אחד, שהיה מלא מכל טוב, ובלינצ'ס ממולא בתרד, ושתינו קפה קר. ב־14 אלף שקל יצאנו שבעים לגמרי.

אני מציעה להזמין בקלסיק כמו שמזמינים במיסעדה סינית, כי המנות גדולות מאוד וקשה לגמור אותן לבד.

סיפרו לי, אגב, ששלוש פעמים בשבוע תנגן במקום נבלנית מוסיקה קלאסית.

בפנים ממוזג־אוויר. בחוץ — אל תשבו, בינתיים.

סקופ

שיסלחו לי כל בעלי בתי־הקפה והמיסעדות בארץ שאין להם מיזוג־אוויר, ששכחתי אותם לגמרי בקיץ הזה, שהוא הקיץ החם ביותר בחיי (אפילו זיקני צפת אומרים את זה בפעם השמונים). אני גיליתי את סוד החיים הטובים. גיליתי שבגלל חוק הפיקוח על המחירים או ההקפאה או משהו אחר, עולה כוס קפה או פחית בירה או כוס מיץ במיסעדה מצ'וקמקת, מלוכלכת וחמה, בדיוק כמו שעולה אותו קפה, אותו מיץ, או אותה פחית בירה, בכל אחד מבתי־

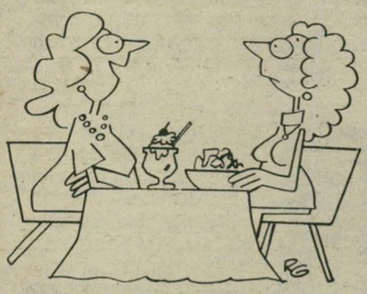

המלון המפוארים הפזורים ברחבי הארץ, שבהם נותנים חינם מיזוג־אוויר, מוסיקת־רקע, שרות אדיב, בדרך כלל, ושקט. עד לפירסום שורות אלה, לפחות.

כל החברים והחברות שלי, שגיליתי להם את העניין, ביקשו ואיימו והתחננו שלא אפרסם את זה ברבים. ובכל זאת, נראה לי שעם ישראל, עם הצרות שיש לו כל הזמן, עם מזג־אוויר מטורף, זקוק לאיזה טיפ כדי לשמור על שפיותו.

פינת בן־יהודה

שאלנו את האקדמיה איך אומרים בעברית קרוסלה. הגיעה תשובה. המילה היא, כמובן, סחרחרה. הם הזכירו לי ששוב כתבתי ביסקוויט תחת מרקוע. אני מבטיחה שאם זה יקרה לי עוד פעם, אני אביא את ההורים.

רק עוד טיפ־טיפה ודי

לא להתייאש. זה הולך ונגמר. בעוד כמה ימים הם חוזרים לבית־הספר, אם ירצה השם ואם ירצו נציגיו על פני כדור־הארץ.

זאת אומרת — חוזרים, אבל לא בבת אחת. כמה ימי־לימודים ואחר־כך שביתה, ועוד כמה ימי־לימודים ותיכף חופשת ראש־השנה. עוד כמה ימים וחופשת יום־הכיפורים. אחרי יום־הכיפורים חוזרים ללימודים עד לעיצומים, ושוב לומדים קצת ואחר־כך חופשת־סוכות. וכך הלאה וכך הלאה.

באמצע השנה הסידור הזה מעצבן אותי עד מוות, בסוף החופש הגדול אפילו זה נראה לי גן־עדן.